

споменуването за стадо от хилядо избрани овце, пламнаха като жарава.

— Е, ще поприказваш ли малко с Орфея? — изгледа го победоносно владетелят.

— Ще поприказвам... защо да не поприказвам, — отвърна Примо.

— И довечера ще дойдеш да ми кажеш какво сте решили, нали?

— Ще дойда.

Излезе си бащата на Орфей из палатката на богатия владетел и се замисли. Не му се искаше да се разделя с момчето си, но като си представи голямата и хубава къща, стадото от хилядо избрани брави, дрехите и жълтиците, разигра се сърцето на бедния човек, преви се коравата му горянска душа. Кръв нахлу в лицето му, хиляди мисли забръмчаха в главата му. „Кой ще е като мене?“ възгордя се бащата на Орфея. „Хората ще ме сочат от два баира разстояние и ще ми се кланят като на богат и силен човек. В града ще ходя по-често и ще ходя не с магаре, а с голяма и хубава кола“... Ще се свърши с тежкия живот, ще се свърши със сиромашията, няма да се превива за парче хляб, няма със седмици да свлича дърва от най-усойните и стръмни места за едни нищо и никакви цървули... Пък и момчето ще бъде добре. Както се вижда, този човек наистина е богат и силен и ще го гледа добре...

Като се върна у дома си, най-напред той се похвали, че ще имат много голяма къща, същински палат, че ще получат дрехи каквито на три дни и три нощи път от тук няма да намериш, и че ще са господари на стадо от хилядо избрани овце. На всичко отгоре ще си скътат един товар жълтици за стари дни... Бедната жена си помисли, че нейният добър и трудолюбив стопанин си е изгубил